

Algarve, Portugal: 24 september t/m 2 oktober 2017

Op 6 juni attendeerde mijn kanomaat Ronald mij op een kanoweek in Portugal. De week wordt georganiseerd door Klaas Hofman. En omdat Klaas zijn woning in Portugal te koop heeft staan, kan het wel eens zijn laatste georganiseerde tocht in Portugal zijn. En ja, wat doe je dan!! Een week Zweden, een week van Ommen naar Joure en later begin september 4 dagen in Ostfriesland met de eigen vereniging weg. De berichten van leden van de eigen vereniging zijn overweldigend over Portugal. Dus, ja ik ga mee. Wat was het een geweldige week met Klaas als organisator en Henk als assistent. Klaas combineert het kanoën met uitstapjes naar bijzondere bezienswaardigheden. Eten en drinken bij de locals; wild kamperen in de lagune; 's nachts temperaturen tussen de 17 en 20 graden en overdag tussen de 27 en 30 graden; water temperaturen van rond de 22 graden.

Wat een vakantie.

24 september:

Op zondagmiddag 13.00 uur haalde Ronald mij van huis. Het is wel fijn om samen te gaan. De wegen naar Schiphol zijn prima, door het aanpassen van de infrastructuur tussen Almere en Amsterdam was de Tom Tom soms in de war (niet geupload) maar de borden gaven Schiphol al vroeg aan. Op een slecht veld (oud kassencomplex) konden we de auto parkeren. Zonder oponthoud bracht de bus ons naar de vertrekhal. Na een kleine vertraging vertrokken we naar Faro. We spraken af en toe over onze kanotochten en op een gegeven moment sprak een blonde dame voor ons, of wij misschien ook de komende week gaan kanoën. Het bleek dat wij dezelfde reis hadden geboekt. Dit was onze 1^e kennismaking met Irene. Boven Faro aangevlogen kon je de lagune al zien. Het kanovirus kriebelde al. Klaas stond ons bij de gate al op te wachten. Henk en Elmer stonden buiten bij de auto te wachten. Het was ondertussen donker geworden. We gingen met zijn allen eten boven een winkelcentrum in Faro. Boven het winkelcentrum waren allemaal restaurantjes. Zo veel, dat je er vooraf geen voorstelling van kunt maken. Wat waren er veel mensen zo laat nog aan het eten. Daar eet men meestal tussen 19.00 en 21.00 uur. Rond 22.00 uur kwamen we bij de woning van Klaas in Manta Rota aan. De grote, goed onderhouden, woning is in Portugese stijl met veel tegeltjes op de wanden en vloeren. Het ligt op een steenworp van de Atlantische oceaan. Onder het genot van een glaasje wijn maakten we kennis met Nicolette en Ernst en was de ploeg compleet.

25 september:

vroeger onderdeel uit van de verdedigingslinie en is in oude staat gebleven. Restauratie vindt plaats volgens oude methodes. Het ligt in het natuurgebied Ria Formosa. Zondag 1 oktober zullen we van hieruit vertrekken voor een tocht over de Atlantische Oceaan.

We zijn ingescheept in het mooie vissersdorp Cabanas. Aan het eind van de het dorp bij een betonnen trailerhelling gingen we, na eerst een groepsfoto gemaakt te hebben, in de kano's. Bij de haven staan nieuwe vissershutten waar de vissers hun spulletjes in kunnen opslaan, zoals: netten, buitenboordmotor etc. Voorheen lagen de spullen op het strand en was het een jamboel. Het was prima weer, de huid werd met zonnebrand ingesmeerd.

Op het eiland, Ilha de Tavira, wat vroeger een hippie eiland was, hebben we gepauzeerd.

In Ilha de Tavira hebben we geluncht. Het viel hier op dat veel palmbomen omgezaagd waren. Klaas gaf aan dat de palmbomen last hebben van een besmettelijke boomziekte. Ook in ons land kennen we dat verschijnsel zoals: de Iep-, Kastanje- en de Es ziekte. Het straatbeeld verandert hierdoor wel. Na nog een lunchpauze in het vissersdorp Sante Luzia, gingen wij verder door een soort moerasgebied (wat een belevenis te kanoën met dit weer in dit natuurgebied) en hebben we het kamp opgeslagen aan de binnenkant van het eiland met zicht op de lagune aan het water tussen Rato en Fuzeta. Officieel mag je hier niet kamperen maar we zaten achter een kleine verhoging waardoor de tenten en kano's uit het zicht waren. Terwijl Klaas de maaltijd klaar maakte, zijn wij naar het strand van de Atlantische Oceaan gelopen, zo'n 100 meter. Er werd gezwommen en schelpen gezocht. Na terugkomst hebben we genoten van de overheerlijke, rijk gevulde, tonijn/bonen salade. Het afval werd verzameld in een plastic zak zodat die de volgende dag meegenomen kon worden. Het werd ondertussen snel donker (19.00 uur). Nicolette en Ernst legden van

afvalhout een kampvuur aan. Er werd nog lang nagezeten bij het kampvuur onder het genot van wijn en nootjes. Veel (sterke) kano-ervaringen werden met elkaar gedeeld. 's Nachts was er hoorbaar iemand/iets aan het struinen. Klaas had al gezegd dat er vossen waren. Nou de volgende dag was de zak afval open gemaakt en was al het eetbare genuttigd. Reintje zijn spoor was duidelijk te volgen.

26 september:

Al vroeg werden de tenten afgebroken. Zodat het niet zou opvallen als wij hier even zaten te ontbijten.

De tenten waren niet vochtig geworden van de dauw en dat zou zo de hele week zo blijven. Wat is dat fijn om de tent droog in te pakken. Klaas was al weer met het ontbijt bezig. Het omkeren van de gebakken eitjes werd letterlijk in de lucht gedaan. Na alles ingeladen te hebben zijn we na een paar uur varen in Fuzela aan land gegaan voor de lunch. We legden de kano's op het strand tegen de rotsblokken aan zodat niemand er last van zou hebben. Moet je denken, een zonnend echtpaar vond het maar niets en liet het duidelijk blijken. Hoe is het mogelijk dat je met dit mooie weer en liggend aan het strand chagrijnig kunt zijn. In het dorp hebben we de vis- en groentemarkt bezocht. Klaas had in het oude gedeelte van het dorp een restaurant gereserveerd. Hij weet de locals te vinden en dat is vaak in de kern van een dorp en voor de portemonnee is het ook aantrekkelijk. Bij terugkomst zaten de burens nog chagrijnig te kijken. We zijn met z'n vieren naar de overkant gegaan. Klaas bleef achter om op de

De tenten waren niet vochtig geworden van de dauw en dat zou zo de hele week zo blijven. Wat is dat fijn om de tent droog in te pakken. Klaas was al weer met het ontbijt bezig. Het omkeren van de gebakken eitjes werd letterlijk in de lucht gedaan. Na alles ingeladen te hebben zijn we na een paar uur varen in Fuzela aan land gegaan voor de lunch. We legden de kano's op het strand

anderen te wachten. Aan de overkant maakten vissers netten leeg. In de netten zaten oesters. In het Engels werd gediscussieerd en kregen we oesters aangeboden om te proeven. In de lagune waren hele velden met deze oesternetten. Eb en vloed zijn voor de groei belangrijk. Na weer een prachtige middag varen hebben we het pittoreske dorpje op het eiland Armona bezocht. Daarna zijn we met de kano om het eiland gevaren waar we het diner bij de 'Belg' genuttigd hebben (andere kant van het dorp). We lieten ons de vis goed smaken. Vandaar zijn we teruggelopen naar de kano's aan het strand en zijn naar de overkant gevaren naar het eiland Ilha da Culatra, waar we achter een kleine heuvel ons tenten hebben opgezet. We hebben nog even gezellig bij elkaar gezeten en genoten van de prachtige skyline en lichtjes van Faro.

27 september:

De volgende ochtend na het gebruikelijke ritueel zijn we gevaren naar Culatra. In de vissershaven zijn we aan land gegaan. Het is een haven voor de beroepsvissers. Klaas zag een groot verschil met een aantal jaren terug. Voorheen was het een grote bende met overal oude troep die men gewoon liet liggen. Nu was het veel meer opgeruimd. Voor onze begrippen was het nog een puinzooi. In een plaatselijk restaurant hebben we koffie gedronken. Hierna zijn we met de kano's overgestoken naar de plaats Olhao. Een prachtig stadje waar we bij een local restaurant gedineerd hebben. Hier hebben we ook de overdekte vis- en groente markt bezocht. Wat een variatie aan vis, ongelofelijk. Hierna hebben

we nog een stadswandeling gemaakt en hebben ons laten vereeuwigen met een beeldschone standbeeld. Het is zeer boeiend de Portugese cultuur zo te zien. Hierna zijn we teruggevaan naar onze 1^e overnachtingplaats voorbij Fuzeta.

28 september:

Praia de Barril genomen. Dit was vroeger een nederzetting waar de tonijn aan land gebracht werd en van alle ankers die vroeger voor die netten werden gebruikt was een soort ankerkerkhof gemaakt. Hier zijn veel restaurants. We hebben heerlijk in de Atlantische oceaan gezwommen en gelopen op een prachtig schoon strand. Bij aankomst in Cabanas dacht ik op de bodem een stuk ijzer te zien liggen. Met de peddel haalde ik het omhoog. Bleek het een levende zeekommer te zijn van zo'n 25 centimeter lang. Allemaal pootjes onder de buik. Een bijzondere vondst.

De douche bij aankomst in huize Casa Engelina voelde geweldig. 's Avonds zijn we uit eten geweest bij (local) restaurant O Tango Argentino. De vis smaakte weer voortreffelijk en natuurlijk ook de wijn.

De volgende ochtend zagen we dat reintje de vos het samengepakte afval grondig had geïnspecteerd. Rond 9.30 uur zijn we vertrokken. Onderweg bij Pedras d'El Rei zijn we bij de brug uitgestapt. En hebben we het treintje (attractie) naar het strand van

29 september:

Het was vroeg op staan. We hadden een lange reis te gaan naar het startpunt van de Rio Guardiana,

een getijden rivier, zo'n 70 km landinwaarts. Bij het prachtige plaatsje Mértola hebben we de kano's afgeladen en brachten Klaas en Henk de auto met trailer naar Alcoutim. Een taxi heeft hen teruggebracht. Wij konden ondertussen het stadje bezichtigen. Hoog op de rotsen was een oud kasteel met kerkje wat we bezocht hebben. Twee politieke partijen waren bezig om zieltjes te winnen. Zaten

we fijn op het terras aan de koffie, plaatsten ze de dieselauto precies naast ons, met de motor aan en de luidspreker op z'n hardst. Dit duurde wel een kwartier. Snel de koffie opdrinken en weg wezen. Om 12.30 uur zijn we vertrokken. De rivier slingerde tussen hoge heuvels en rots massa's. Het was warm maar wel weer een nieuwe

belevenis. Na een tussenstop kwamen we in Pomarao aan. Dit dorp was vroeger de laadplaats van de kopererts en tot zover kwamen de schepen. Op een betonplaat

bovenaan de trailerhelling maakten we ons kampement. Een nieuwe ervaring, de tenten werden aan de kano's (i.p.v. haringen) vastgemaakt. Het ging prima. Bij een 'local' restaurant had Klaas tafels gereserveerd (kunde). Bij het restaurant aangekomen bleek deze gesloten. De grootmoeder zat buiten op het terras en wachtte op haar dochter en schoonzoon. Na een lang kwartier kwamen ze aan en hebben we heerlijk gegeten van de plaatselijke lekkernijen. De grootmoeder van 94 was nog actief en verrichte nog de nodige hand- en spandiensten. Heel bijzonder.

30 september:

De volgende ochtend hebben we ook in dit restaurant ons ontbijt gehad. Grootmoeder was er ook alweer. Na de koffie zijn we nog even naar het kleine kerkje boven op de berg geweest. Hier heb je een prachtig uitzicht op het dorp, de rivier, de stuw met daarachter het stuwmeer. Na een uurtje varen zijn we de zijrivier, Beja Faro, tot het eind gevaren. Onderweg zagen we kleine en grotere schildpadden. De groteren lieten zich fotograferen. Ook zagen we rijpe granaatappels over het water hangen. Aan het eind zijn we uitgestapt en werd er volop gezwommen. Wat een

rust, alleen op de wereld. Het laatste gedeelte van de tocht kwamen we veel zeevaardige zeilboten, die voor anker lagen, tegen. Men bespaart zo op havengeld.

Tegenover Alcoutin, het eindpunt, ligt Sanlúcar de Guadiane. Hier zijn we even uit de kano geweest en hebben het Spaanse dorp verkend. Klaas en Henk brachten ondertussen de auto met trailer naar de haven. Zo tegen vieren zijn we vertrokken naar Manta Rota. Onderweg, in het dorpje Azinhal, hebben we nog koffiegedronken met overheerlijk gebak. Ook deze keer was de warme douche weer bijzonder aangenaam. 's Avonds weer heerlijk uit eten geweest.

1 oktober:

Vroeg op vandaag. Varen op de Atlantische Oceaan. Hoe zou dat gaan. In Fabrica zijn we gestart. Hier zagen we dat er in een fuik een dode zeeotter lag. Jammer dat dit kan. Eerst door de lagune varen. Fantastisch en dan bij de doorgang naar de Atlantische Oceaan. Het was aanlandige wind 2 á 3

Beaufort met kleine golfjes. Bij het strand was wel branding. We gingen langs Manta Rota naar Monte Gordo, het keerpunt. Het is een echte badplaats met veel hotels. Hier hebben we geluncht. Op de terugweg gingen Klaas, Nicolette en Ernst branding varen. Na een poosje gaf Klaas ons les in hoe we in de branding overleefd kunnen blijven. Tegen de branding in hangen, wat een geweldige ervaring, het water over je heen voelen gaan. Dit is niet zonder risico, ga je om dan moet je ver van de kano blijven. Je moet niet tussen de kano en het strand komen. Door de kracht van het water kan het vervelende gevolgen hebben zoals de schouder uit de kom. Gelukkig ging alles goed.

Bij opkomend water zijn we bij Cabanas de lagune weer ingegaan. Een geweldige ervaring. Na het opladen van de kano's, terug naar Manta Rota. Daar hebben we de kano's op het platte dak van huize Casa Engelina gesjord (winterstalling). Na een voortreffelijk diner in Monte Gordo zijn we het uitgangseven in geweest. Bij terugkomst hebben we even nagezeten en afscheid genomen. De volgende dag was het voor Ronald en mij vroeg opstaan.

2 oktober:

Na een vroeg ontbijt gingen we al om 7.00 uur met de auto naar het vliegveld. Om 10.00 uur vertrokken met onder ons de lagune die steeds verder uit het zicht raakt. Om 13.15 uur zijn we weer op Schiphol geland. Om 17.00 uur was ik weer thuis.

De vergadering van die avond maar afgezegd en de wasmachine aan. Het was een fantastische kanoweek: schitterend weer (geen regen), genieten van de natuur, de getijden, het kanoën, wild kamperen, de groep mensen, het heerlijke eten, mooie (historische) dorpen en steden, de Portugese cultuur. Wat wil een mens nog meer.

Mient Raap